

Pražská skupina [My3.avi](#) vydává další autorské album **Realita sen**. Křest proběhne **12. května**

v Malostranské besedě. Při té příležitosti jsme se sešli s

Honzou Špalkem

, abychom si popovídali nejen o novém CD, ale i o poměrně dlouhém období, kdy o kapele nebylo moc slyšet.

Naposledy jsme spolu mluvili v roce 2010 před vydáním druhého CD

Smutná euforie

a pak v roce 2013, když vyšel pětipísničkový

Lex Barker 23

Nyní je rok 2022.

Co jste dělali po celou tu dobu?

Plodili jsme ty naše přeslice a meče. Starali jsme se o rodiny, jezdili jsme s nimi na výlety a tak... My jsme se ale furt scházeli, a rádi. Možná, že o to radši, ale nebyl čas na takovou tu koncepční práci. Když nás někdo někam pozval, tak jsme si vždycky rádi zahráli, ale neměli jsme čas se tomu víc věnovat a starat se. Bylo těžký všechno zkoordinovat. Když jsem byl já první s dětma, tak to bylo jednoduchý. Ale najednou byli všichni s dětma. A sladit těch pět lidí, to bylo složitý. Takže to nebylo tak, že bychom se na to úplně vykašlali, ale spíš jsme to odsunuli na vedlejší kolej. A když byla příležitost, tak jsme se sešli a zahráli si. Nešlapali jsme do toho s nějakou vizí se prosadit a změnit historii folkový hudby na věky. Tak to ne. Prostě jsme jenom žili.

V našem rozhovoru z roku 2013 jsi řekl: Pořád nás to baví a tak hrajem. Pořád vás to baví?

Určitě. To bychom tady neseseděli, kdyby nás to nebavilo. Možná, že nás to baví o to víc, protože s tím odstupem si toho člověk váží o to víc. Váží si toho, že tak dlouho jedna parta vydržela pohromadě a maj' se rádi jako lidi. My se hrozně rádi vídáme a užíváme si to. I když třeba na zkoušce nevíme kudy kam s nějakými písničkami a nesejdeme se na jedný hudební úrovni, tak to vůbec nic nemění na tom, že můžeme všichni spolu jít na pivo, jet spolu na dovolenou... Toho spojení si moc vážím. Mít vztah, kterej ti funguje třeba 20 let, mít se furt rád a je jedno, co děláme, ve finále jsme spolu a to je to, co nás nejvíc baví. Tím ale nechci říct, že hudební ambice dělat to dobře tam není. Když už se sejdeme, jsme na sebe hodně přísný. *Tos mi nahrál. Téměř od začátku My3.avi fungujete ve stejné sestavě. Ale v současné době už vás není pět (*

Ja

n Špalek, Jakub Vlachynský, Klárka Mathieu, Jiří Horecký, Jan Výborný
, ale víc.

Od určitý doby je nás už sedm. Přibyl **Ondra Vocilka**, ten s námi hrál kdysi dávno v první partě (BBQ), ze který se odštěpila trojice - já, Kuba a Jiřík - a začali jsme hrát takový ty pomalý folkový písňe, který se nehodily na to popový pódium, co jsme tehdy hráli. Kuba přešel na elektrickou kytaru, Ondra hraje na basu a vzali jsme ho primárně nejen proto, že je dobrej hudebník, ale abychom byli flexibilnější. Museli jsme dřív některé akce odmítat, protože jsme nebyli schopni dát dohromady pět lidí od rodin, aby se sešli na jednom fleku v určitou dobu. A s Ondrou jsme mohli zahrát v malé partě např. bez houslí a bez trubky. Ale ty určitě narážíš na poslední přírůstek, což je

Janča

Věnečková

. A

ta se u nás ocitla nějakým jako hnutím vesmíru. Je to totální náhoda, protože v době pandemie jsem mimojiné pracoval jako pomocná ruka u studentskýho projektu TV 9. patro, pod hlavičkou ČVUT. Každý týden jsme dělali živý koncert, natáčeli a přenášeli. Od neznámých kapel až po super známé. Sestry Věnečkovy byly jedním z hostů TV 9. patro. A jedna z těch holek měla mandolínu. My jsme zrovna v tý době natáčeli písničku

Příliš

a říkali jsme si s Kubou, že by bylo super tam mít mandolínu. Tak nám nejdřív půjčila mandolínu. Pak jsem si řekl, že by bylo fajn mít na pár místech holčičí vokál. Tak jsme to zkusili a ukázalo se, že je to hrozně fajn, že si to pěkně sedlo. Pak jsme jí začali postupně říkat, jestli by s námi nejela na koncert... až jsme nakonec zjistili, že je naše. Výborně zpívá, hraje na housle, kytaru, mandolínu, klávesy. Říkám, že jsme vyhráli jackpot.

My Janu Věnečkovou známe z dětských soutěží. Byla to talentovaná malá holka s houslemi, která nám rostla před očima nejen jako interpretku, ale i jako autorka... To víš, že jsem uvažoval, jestli to nebude moc velký krok do toho zvuku My3.avi, jak to lidi znají, ale my nemusíme nikoho v ničem držet. My si to nahrajeme tak, jak si to myslíme my, že to je nejlíp a je fakt, že kam ona přišla, tam to rozkvetlo. Šťastný spojení.

A dostali jsme se k novému albu. Jmenuje se

Realita sen

a mám pocit, že svým názvem navazuje na obě předchozí alba

(

Veselá melancholia

,

Smutná euforie

). Od vydání poslední desky už uběhla dlouhá doba...

Je to strašně dlouhá doba, tohle album mělo samozřejmě vyjít už před sedmi osmi lety. Ale vychází teď a jsme rádi, že jsme ho dokončili. Neříkám, že to bylo lehký. Díky tý dlouhý době jsou na desce věci, který jsme už hráli na koncertech, ale řada písní je nových. Realita sen –

nebyl to úplně záměr pokračovat v těch dvojslovných protikladech, ale je to popis té části života, kterou žijem, o dospívání, ztrácení dětských snů, iluzí, kdy tě semele realita každodenního života. A zároveň je to nabádání, abychom ty sny neztráceli a nacházeli rozumný balanc v životě. Je třeba, aby si lidi uchovávali svoje sny, přemýšleli, co můžou ještě bláznivýho udělat a je úplně jedno, že ti už je padesát. Možná tu chybí trochu té srandy, která byla na první desce, ale zase si myslím, že tam není tolik temna, jako na Smutný euforii. Ta fascinace smrtí - v době, když ti je 20, si můžeš dovolit psát o smrti, protože o tom víš prd. Tohle album není smutný, je to reálný pohled na věc, jsou tam takový pohledy zpátky na dětství... prostě dennodenní život.

Jsi výhradním autorem písniček, nebo se do toho ještě někdo vložil? Písničky jsou všechny moje. Přinejmenším na textový úrovni. Na té hudební – přinesu skelet a kapela to nějakým způsobem dotvoří. *Kromě Jany Věnečkové, bude na desce ještě někdo hostovat, nebo jste si tentokrát vystačili sami?*

Ne, ne, my se práce ve studiu vůbec nebojíme, nás to hrozně baví hledat ten správný ksicht ke každé písničce. Texty už relativně nemusí být takový barevný a rozbíhat se všude možně. Naopak, jsou ucelený tím, co prožíváš. Takže když to tematicky není tak barevný, pak to musí být barevný někde jinde. A proto jsme se snažili dát každé písničce ksicht, něco signifikantního, podle čeho ji poznáš. Na desce zazní hudebně různý polohy, protože texty jsou takový, že je člověk musí poslouchat, zamyslet se nad nimi a hledat si tam ty obrazy. Texty, který by měly vyvolávat emoce. Aby tam bujela představitivost a ve finále je jedno, jestli posluchač ten text pochopí jinak, než zamýšlel autor.

Zamluvili jste ty hosty...

Kromě nás tam zazní tuba, cimbál, fujara, křídlovka, banjo, steel kytara, samozřejmě různý zpěvy. A klavír. Trochu jsem za tu dobu k tomu přičuch, protože syn začal hrát na klavír. A tak čtyři z těch třinácti písniček jsem napsal na klavír. Bavilo mě bejt ovlivněnej a inspirovaný tím nástrojem.

A kde jste točili?

Začali jsme standardně v jižních Čechách u

Petra Michala

, kde jsme točili tu první albu. Pak se ukázalo, že je to pro nás hodně logisticky náročný, i třeba vyladit termíny. Takže tam jsme nahráli nějaký základy a bicí, a pak jsme se přesunuli a dotáčeli jsme to ve studiu

Sleepwalker

v Praze.

Viděly jsme ukázkou bookletu. Kdo je autorem?

Booklet dělal náš kamarád **Dan Kurz** (Attari teror, Kurtizány 25. avenue), vynikající člověk a grafik a kamarád. Tak jsme ho oslovili, dali mu koncepci jak bychom si to asi představovali a on přišel s tímhle. Já se teď oklikou zmíním o tom klipu, kde je postava

Světloňoše

, která vznikla absolutní náhodou. Nebyl to záměr, a teď se ten Světloňoš objevil jako hlavní postava v rámci bookletu. Občas se to tak stane, že se věci udějou aniž bys to plánoval a ve finále to vyjde hrozně hezky. Myslím si, že to je typický pro My3.avi. Máme štěstí, že jsou kolem nás lidi jako Kurz, kterej umí udělat takovou grafiku, nebo Kuba, kterej umí natočit takovej krásnej klip...

Ten klip je k písni

[Realita sen](#)

a má kouzelnou atmosféru. Ale jak jsme si přečetly, tak vznikal nějak rychle, jako improvizace.

Totální. Původně měl hlavní postavu hrát kmet, Honza Výborný, náš bubeník, zkušeněj hvězdář. Ta myšlenka byla jasná. Jenže my jsme někde hráli, já jsem tam ztratil hlas, půlka kapely onemocněla a odjela, takže jsme tam zbyli já, Kuba a syn mi tam zůstal. Tak to schytal on. Byla to taková náhoda, ale vlastně to vyšlo úplně nádherně. Jak na to koukám, nemohli jsme to vymyslet líp. Otevřeli jsme skříň, našli jsme tam ty starý hadry... Bez nějakýho plánování, nic jsme nevozili, nic jsme neměli nachystaný, žádný lokace. Potom už se to jenom dotáčelo, přicukrovalo.

Tak, Honzíku, a křest bude? Na co se můžeme těšit?

Hlavně doufám, že my se můžeme těšit na vás, bylo by super, kdyby tam dorazili nějaký lidi. My se nebudeme striktně držet toho novýho alba, takže zahrajeme i nějaký starší věci ze všech alb. Rozhodli jsme se, že nebudeme mít ani žádný hosty, protože by to bylo technicky složitý. Koneckonců, je nás tam poměrně dost.

Jediný, o čem jsme uvažovali, je klavírista – pan **Jiří Pazour**, ale jeho diář je poměrně plnej. V písničce Jak?, která album uzavírá, jsem chtěl, aby tam byla taková krátká klavírní etuda. Já jsem si napsal jednoduchej part, kterej on ve studiu povýšil na top úroveň a to já sám teda nezahraju.

My3.avi: Nacházet rozumný balanc mezi realitou a snem

Napsal uživatel Džexna, Kytka
Pondělí, 02 Květen 2022 11:45

